

tale.

Timeless tales, Boundless Imagination

ชุดบ้านเล็ก เล่ม 3

เด็กชายชาวนา

Farmer Boy

ลอร่า อิงกัลลัส ไวล์เดอร์

เขียน

สุดบรรส

แปล

ทดลองอ่าน

แม่อ่านพระคัมภีร์ไบเบิล อีไลซาเจนอ่านหนังสือ
พ่อนั่งโงกหุบหับจนบางที่ศีรษะหุบลงไปแรงจน
ตกใจตื่นขึ้นมาทีหนึ่ง แล้วก็โงกต่อไปใหม่
- ลอร่า อิงกัลลัส ไวล์เดอร์

การอ่านดีอรรถกฐาเพื่อชีวิต

คำนำสำนักพิมพ์

ในโลกที่ทุกสิ่งทุกอย่างจะเร่งรีบและเปลี่ยนแปลงไปไม่หยุด หนังสือบางเล่มกลับยังคงยืนหยัดได้ด้วยความเรียบง่ายและอบอุ่นของเรื่องเล่า หนึ่งในนั้นคือชุดบ้านเล็กที่อยู่เคียงข้างผู้อ่านทั่วโลกมายาวนาน นับตั้งแต่**บ้านเล็กในป่าใหญ่** ไปจนถึง**สี่ปีแรก** เรื่องราวของลอราและครอบครัวอิงกัลส์ได้กลายเป็นหมุดหมายทางใจของผู้อ่านนับไม่ถ้วน

สิ่งที่ทำให้หนังสือชุดนี้อยู่ในใจของผู้คนอย่างยาวนาน อาจไม่ใช่เพียงเพราะบรรยากาศอันงดงามของทุ่งกว้าง ป่าไม้ หรือฤดูหนาวอันขาวโพลน หากคือความรู้สึกของ “บ้าน” ที่แทรกอยู่ในทุกหน้ากระดาษ – บ้านที่มีเสียงหัวเราะริมเตาผิง กลิ่นขนมอบสดใหม่จากเตา ความเอื้ออาทรต่อกันในยามขาดแคลน และความหวังที่ยังลุกโชนแม้เผชิญพายุหิมะหรือภัยแล้ง

ลอราบันทึกชีวิตครอบครัวของเธอด้วยสายตาอันละเอียดอ่อน ถ่ายทอดเรื่องเล่าผ่านถ้อยคำที่แม้เรียบง่ายแต่เปี่ยมไปด้วยพลังแห่งความทรงจำ ความรัก และการเติบโต ความสุขของเด็กหญิงตัวน้อยที่ได้ลูกลมเพียงเม็ดเดียวในวันคริสต์มาส หรือความกล้าหาญของพ่อที่ฝ่าพายุเพื่อหาข้าวให้ครอบครัว กลายเป็นภาพจำที่ผู้อ่านแทบไม่เคยลืม

สำนักพิมพ์ขอนำเสนอชุดบ้านเล็ก ฉบับแปลไทยโดยสุคนธรส ผู้ถ่ายทอดเสียงของลอราออกมาได้อย่างอ่อนหวาน

ละเมียดละไม และเปี่ยมด้วยความเคารพต่อต้นฉบับ งานแปล
ชุดนี้จึงไม่เพียงเป็นการอ่าน แต่คือการเดินทาง-เดินเคียงข้าง
เด็กหญิงลอร่า เรียนรู้ความอดทน พากเพียร และมองเห็น
ความสุขเล็กๆในทุกวัน

เราหวังว่าผู้อ่านทุกท่านจะได้รับทั้งความอบอุ่นในใจ
และแรงบันดาลใจที่เรียบง่ายจากหน้ากระดาษเหล่านี้ พร้อม
กลับมาเชื่ออีกครั้งว่า “บ้าน” อาจไม่จำเป็นต้องใหญ่โต หากเพียง
เต็มไปด้วยความรัก ความเข้าใจ และการเติบโตไปพร้อมกัน
ด้วยความรักและเคารพในเรื่องเล่า

tale.

คำนำผู้แปล

หนังสือชุด Little House Series นี้มี 8 ตอน¹ เป็นเรื่องชีวิตจริง ผู้แต่งได้บรรยายถึงสภาพความเป็นอยู่ของชาวอเมริกัน โดยเฉพาะชีวิตของผู้แต่งเอง ตั้งแต่เล็กจนเติบโต อย่างละเอียดลออ ทุกด้านทุกมุม และตรงกับความจริงทุกอย่าง

เมื่อข้าพเจ้าศึกษาวิชาประวัติศาสตร์อยู่ในสหรัฐอเมริกา นั้น อาจารย์ผู้เป็นหัวหน้าแผนกประวัติศาสตร์ได้ถามข้าพเจ้าถึงเรื่องการเรียนประวัติศาสตร์อเมริกันในประเทศไทย และได้แนะนำให้ข้าพเจ้าแปลหนังสือชุด Little House นี้ให้เด็กนักเรียนของเราอ่านบ้าง เพราะเป็นเรื่องราวที่เขียนขึ้นสำหรับเด็ก แต่เป็นความจริงในประวัติศาสตร์ทุกตอน นักเรียนจะรู้สึกสนุกตามแบบอ่านนิยาย แต่ในขณะที่เดียวกันจะเข้าใจถึงสภาพความเป็นอยู่ของชาวอเมริกันและสภาพทางด้านภูมิศาสตร์ สังคมศาสตร์ ได้ดีกว่าที่จะได้รับจากบทเรียนสังคมศึกษาในห้องเรียน

¹ คำนำนี้ “สุคนธรส” ผู้แปล เขียนไว้ตั้งแต่คราวที่พิมพ์ครั้งแรก ซึ่งในยุคนั้นเธอแปลเรื่องในชุดนี้มาเพียงแปดเล่ม คือ *บ้านเล็กในป่าใหญ่* *บ้านเล็กในทุ่งกว้าง* *เด็กชายชาวนา* *บ้านเล็กริมห้วย* *ริมทะเลสาบสีเงิน* *ฤดูหนาวอันแสนนาน* *เมืองเล็กในทุ่งกว้าง* และ *ปีทองอันแสนสุข* หลังจากนั้น “สุคนธรส” ได้แปลเรื่อง *สี่ปีแรก* เพิ่มเติม ซึ่งทางสำนักพิมพ์ได้นำมาจัดพิมพ์พร้อมกับแปดเล่มแรกในการพิมพ์ครั้งนี้ด้วย รวมเป็นเก้าเล่มด้วยกัน

เมื่อได้อ่านหนังสือชุดนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกพอใจที่จะแปลออกเป็นภาษาไทย ข้าพเจ้าต้องการจะให้เด็ก ๆ ของเราได้ทราบว่าชาวอเมริกันได้ต่อสู้กับธรรมชาติและความสำเร็จอันมาด้วยความมานะอดทนมากมายเพียงไร ก่อนที่บ้านเมืองของเขาจะเจริญรุ่งเรืองจนเป็นประเทศมหาอำนาจดังในปัจจุบันนี้ และชั่วระยะเวลาเพียง 80 ปีเศษเท่านั้นเอง รัฐวิสคอนซินซึ่งเคยเป็นป่าเปลี่ยว เป็นดินแดนของสิงสาราสัตว์ได้กลับกลายเป็นบ้านเมืองซึ่งพร้อมไปด้วยความสะดวกสบายที่เกิดจากอำนาจของวิทยาศาสตร์

มิสซิสลอร่า อิงกัลล์ส ไวลด์เดอร์ ผู้แต่งหนังสือเรื่องนี้เกิดเมื่อปี ค.ศ. 1867 (พ.ศ. 2410) ในกระท่อมเล็ก ๆ ทำด้วยไม้ซุงอยู่ที่ชายป่าใหญ่ของรัฐวิสคอนซิน และได้อพยพไปกับบิดามารดาโดยอาศัยเกวียนเป็นพาหนะ เดินทางผ่านรัฐแคนซัส มินนิโซตา และดาโคตา ได้พบและแต่งงานกับแอลแมนโซ ไวลด์เดอร์ ดังที่เล่าไว้ในหนังสือตอนเมืองเล็กในทุ่งกว้าง ในตอนสุดท้ายของชีวิตได้ตั้งบ้านเรือนอยู่ในรัฐมิสซูรี มีบุตรหญิงผู้หนึ่งชื่อไรล์ ไวลด์เดอร์ เลน เป็นนักเขียนมีชื่อคนหนึ่งของอเมริกา

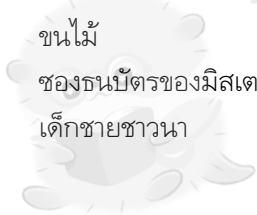
สารบัญ

โรงเรียน	3
ตอนค่ำในฤดูหนาว	13
กลางคืนในฤดูหนาว	26
ประหลาดใจ	33
วันเกิด	41
โรงเก็บน้ำแข็ง	52
คืนวันเสาร์	59
วันอาทิตย์	66
ฝึกลูกวู้	74
เปลี่ยนฤดู	84
เปลี่ยนฤดูหนาว	93
ช่างบัดกรี	103
สุนัขแปลกหน้า	109
ตัดขนแกะ	118
หนาวส่งท้าย	125
วันฉลองเอกราช	132
ฤดูร้อน	145
ครองบ้าน	154
การเก็บเกี่ยวระยะแรก	173

ทดลองอ่าน

การเก็บเกี่ยวระยะหลัง	182
งานออกร้านประจำปี	191
ฤดูใบไม้ร่วง	207
ช่างเย็บรองเท้า	214
ตะเฝลากไม้	225
นวดข้าว	230
คริสต์มาส	235
ขนไม้	248
ซองธนบัตรของมิสเตอร์ธอมป์สัน	260
เด็กชายชานา	274

ทดลองอ่าน

เด็กชายชาวนา

Farmer Boy

ทดลองอ่าน

ក្រសួងអប់រំ
និង កីឡា

โรงเรียน

หกสิบเจ็ดปี ล่วงมาแล้ว¹ ในเดือนมกราคม ทางภาคเหนือของรัฏฐนิวยอร์กหิมะตกหนาเต็มไปหมดไม่ว่าที่ไหน มันกองพอกอยู่บนกิ่งต้นไม้ กิ่ง ต้นเมเปิล และต้นบีชที่มีแต่กิ่งไม่มีใบ มันกองทับกิ่งเขียว ๆ ของต้นซีดาร์และต้นสปรูซจนกิ่งค้อมลงมาปรกหิมะที่พื้นดิน หิมะเป็นกองพูน ๆ คลุมทุ่งนาและหินที่รื้อจนหมดสิ้น

บนถนนสายยาวที่ตัดผ่านเข้าไปในป่าละเมาะ เด็กผู้ชายเล็ก ๆ คนหนึ่งเดินบุกหิมะไปโรงเรียนกับพี่ชายชื่อรอแยลและพี่สาวสองคน คือ อีไลซาเจน และอลิซ รอแยลอายุสิบสามปี อีไลซาเจนสิบสอง และอลิซอายุสิบขวบ แอลแมนโซเป็นน้องสุดท้อง และวันนี้เป็นวันแรกที่เขาไปโรงเรียน เพราะอายุยังไม่ครบเก้าขวบดี

เขาต้องรีบเดินให้เร็วเพื่อจะได้ทันพี่ ๆ และยังต้องหิวกระป๋องใส่อาหารกลางวันไปด้วย

“รอแยลควรจะเป็นคนหิว” เขาพูด “เพราะว่าโตกว่าฉัน” รอแยลบุกสวบ ๆ นำหน้า ดูรูปร่างสูงเป็นสง่าเพราะว่าสวมรองเท้าบูต อีไลซาเจนพูดว่า

¹ราวปี 1865 - 1866 ผู้เขียนเขียนเรื่องนี้เมื่อเวลาผ่านมาแล้ว 67 ปี ซึ่งนับถึงวันนี้ เหตุการณ์ในเรื่องก็ผ่านมาราว 140 ปีแล้ว

“ไม่ได้ แมนโซ ถึงตาเธอแล้วที่จะต้องเป็นคนหิวกระป๋อง เพราะเธอเล็กกว่าเพื่อน”

อิลซาเจนชอบเป็นเจ้าก็เจ้าการอย่างนี้เสมอ เป็นคนรู้ว่าควรจะทำอย่างไรจึงจะดีที่สุด แล้วก็จัดการให้แอลแมนโซกับอลิชทำตามคำสั่งของตน

แอลแมนโซรีบเดินตามหลังรอยแผล และอลิชก็รีบเดินตามหลังอิลซาเจน พวกเขาเดินไปตามรอยลึกๆ ที่ล่อเลื่อนบดหิมะไว้เรียบ ทั้งสองข้างทางหิมะนุ่มๆ กองอยู่เป็นกองสูงๆ ถนนสายนี้ลาดลงไปตามเนินสูง แล้วไปข้ามสะพานเล็กๆ สะพานหนึ่งแล้วผ่านเข้าไปในป่าซึ่งเป็นน้ำแข็งเต็มไปหมด เดินเข้าไปอีกหนึ่งไมล์จึงจะถึงโรงเรียน

ความหนาวกัดหนังตาแอลแมนโซเจ็บๆ และจมูกของเขา ก็ชาแข็ง แต่ภายในเสื้อผ้าขนสัตว์อย่างดีของเขานั้น เขารู้สึกอุ่น เสื้อผ้าของเขาทำด้วยขนแกะในนาของพ่อของเขาเอง เสื้อชั้นในก็เป็นผ้าขนสัตว์สีขาวนวล แต่เสื้อผ้าชั้นนอกนั้นแม่ได้ย้อมขนแกะเสียให้เป็นสีอื่นไป

เปลือกลูกแบตเตอรี่ทำให้ย้อมเส้นด้ายขนแกะที่จะเอามาทอเป็นเสื้อชั้นนอกและกางเกงขายาวของเขา แล้วแม่เองก็เป็นคนทอผ้าขนสัตว์เหล่านี้ แม่เอาผ้าที่ทอแล้วไปแช่น้ำ แล้วจึงบิดให้ผ้านั้นเนื้อแน่นและหนา ลม ความหนาว และฝน จะทะลุลอดเนื้อผ้าเข้าไปไม่ได้เลย

สำหรับเสื้อกั๊กของแอลแมนโซ แม่ย้อมไหมพรมอย่างดีให้เป็นสีแดงแจ๊ดอย่างลูกเซอร์รี แล้วเอามาทอให้เป็นผ้านุ่มๆ บางๆ เบาดี อุ่นด้วย และมีสีแดงสดสวย

กางเกงขายาวสีน้ำตาลของแอลแมนโซ่นั้นมีกระดุมทองเหลืองเป็นเงาวับขัดติดกับเสื้อกั๊กสีแดงเป็นแถวรอบบันเอว คอปกเสื้อก็ติดกระดุม และยกคอปกตั้งขึ้นไปปิดคอจนถึงคาง ทำให้อุ่นสบาย เสื้อชั้นนอกตัวยาวทำด้วยผ้าเนื้อหนาสีน้ำตาลติดกระดุมมิดชิดจนถึงคางเหมือนกัน แม้ยังได้ทำหมวกเก็บไปด้วยผ้าสีน้ำตาลชนิดเดียวกันนั้นด้วย มีปีกปรกห้อยมาปิดหู แล้วมีสายดึงมารัดไว้ใต้คาง ถุงมือสีแดงนั้นมีเชือกผูกติดและร้อยลอดเข้าไปในแขนเสื้อชั้นนอกผ่านคอทางด้านหลังเพื่อว่าจะได้ไม่ทำหาย

เขาสวมถุงเท้าคู่หนึ่ง ดึงเอาขึ้นมาทับขากางเกงชั้นใน แล้วสวมถุงเท้าอีกคู่หนึ่งที่ข้างนอก ทับขากางเกงสีน้ำตาลที่สวมข้างนอก แล้วสวมรองเท้ามีดอกกาซิน (คือเป็นรองเท้าหนังนุ่มๆ เย็บรูตๆ) เหมือนรองเท้าที่พวกอินเดียนแดงสวมไม่มีผิวด

เด็ก ๆ ผู้หญิงมีผ้าห่มไว้คลุมหน้าเมื่อเวลาออกไปนอกบ้าน ในฤดูหนาว แต่แอลแมนโซเป็นผู้ชาย จึงต้องเปิดหน้าออกตากอากาศที่หนาวเฉียบและเป็นละอองน้ำแข็งจนแค้นแดงราวกับลูกแอปเปิล และจมูกก็แดงยิ่งกว่าลูกเชอร์รี่ไปเสียอีก หลังจากที่เดินไปได้ราวไมล์ครึ่ง เขาก็มีความยินดีที่ได้เห็นโรงเรียนอยู่เบื้องหน้าโน่นแล้ว

โรงเรียนตั้งอยู่โดดเดี่ยว ในป่าที่เป็นน้ำแข็งไปหมด ข้างเชิงเขาฮาร์ดสแครบเบิล ควันไฟพหลุ่งขึ้นมาจากปล่องบนหลังคา และครูได้โอบหิมะไปไว้สองข้างทาง ทำให้มีทางเดินเล็กๆ ตัดตรงไปยังประตู เด็กผู้ชายตัวโตๆ ห้าคนกำลังปล้ำกันอยู่ในกองหิมะที่กองสูงอยู่ที่ข้างทางเดิน

แอลแมนโซว์รู้สึกหวาดๆ เมื่อเห็นเด็กโตๆ พวกนี้ รอยแผล
แสร้างทำเป็นไม่วั้นเกรง แต่ที่จริงก็กลัว เจ้าโคงห้าคนนี้เป็น
เด็กที่มาจากนิคมสร้างตนเองที่ฮาร์ตสแครบเบิล และใครๆ
ก็พากันคร่ำครวญเจ้าพวกนี้กันทั้งนั้น

เจ้าพวกนี้เคยจับล้อเลื่อนของเด็กเล็ก ๆ ขึ้นฟาตจนหักพัง
ปนปี้ เพราะเห็นเป็นของสนุก เคยจับเด็กผู้ชายเล็ก ๆ แกว่งเล่น
แล้วก็เหวี่ยงไปให้หัวทิ่มลงในกองหิมะสูง ๆ บางทีก็จับเด็กเล็ก ๆ
สองคนมาบังคับให้ต่อยกัน ทั้งๆ ที่เด็กสองคนนั้นไม่อยากจะต่อย
และวิงวอนขอให้ปล่อยตัวไป พวกเจ้าโคงก็ไม่ยอม

พวกเจ้าโคงมีอายุถึงสิบหกหรือสิบเจ็ดปีแล้ว และมา
โรงเรียนเอาตอนกลางๆ เทอมฤดูหนาว เขามาโรงเรียนเพื่อจะมา
แกล้งครู และทำให้โรงเรียนต้องเลิกล้มไปเท่านั้นเอง แล้วก็ไป
คุยโม้ว่าไม่มีครูคนไหนจะกล้าสอนได้จนตลอดเทอมเลย แล้ว
ก็ไม่เคยมีครูคนไหนเคยสอนได้ตลอดเทอมจริงๆ เสียด้วย

ปีนี้ครูเป็นคนหนุ่ม ผอมซิด ชื่อมิสเตอร์คอร์ส เป็น
คนอ่อนโยนและอดทน ไม่เขี่ยนตีเด็กคนไหนเลยเวลาที่เด็ก
สะกดตัวไม่ถูก แอลแมนโซว์รู้สึกว่าใจคอไม่ค่อยจะสบายเพราะ
เสียวไล้ เมื่อนึกถึงว่าพวกเจ้าโคงนี้เตรียมจะซ้อมมิสเตอร์คอร์ส
มิสเตอร์คอร์สไม่ใหญ่โตพอที่จะสู้รบตบมือกับพวกเจ้าโคงได้

มีเสียงห้ามจี้ๆ ในห้องเรียน แต่ก็ยังคงได้ยินเสียงพวก
เด็กโคงดั่งอะอะอยู่ข้างนอก นักเรียนคนอื่น ๆ ยืนกระซิบกระซาบ
กันอยู่ข้างเตาไฟเตาใหญ่ที่ตั้งอยู่กลางห้องเรียน มิสเตอร์คอร์ส
นั่งอยู่ที่โต๊ะครู แก้มอันตอบซุบซิดข้างหนึ่งวางทับอยู่กับมือ
อันบอบบาง กำลังอ่านหนังสืออยู่ แล้วเงยหน้าขึ้นพุดอย่าง

นำฟังว่า

“สวัสดี”

รอสแมลและอีไลซาเจน และอลิซด้วย ตอบอย่างสุภาพ แต่แอลแมนโซไม่ได้พูดว่าอะไรเลย เขาไปยืนอยู่ที่ข้างโต๊ะจ้องดู มิสเตอร์คอร์ธส มิสเตอร์คอร์ธสยิ้มกับเขาและพูดว่า

“รู้ไหม วันนี้นั้นจะไปค้างบ้านเธอ” แอลแมนโซรู้สึกอึดอัดมากในการที่จะโต้ตอบกับครู “จริงๆ นะ” มิสเตอร์คอร์ธสพูด “ถึงตาคุณพ่อเธอแล้วนี่”

ทุกๆ ครอบครัวในตำบลนั้นจะต้องรับครูไปค้างให้กินนอน อยู่ที่บ้านเป็นเวลาครึ่งละสองสัปดาห์ ครูจึงย้ายจากบ้านนั้นไปอยู่บ้านนี้เรื่อย ๆ เมื่อพักนอนค้างอยู่บ้านละสองสัปดาห์จนทั่วทุกบ้านแล้ว โรงเรียนก็ปิดเทอม

เมื่อพูดเช่นนี้แล้ว มิสเตอร์คอร์ธสก็เอาไม้บรรทัดตบที่โต๊ะ แสดงว่าถึงเวลาจะเริ่มเรียนแล้ว เด็กชายหญิงทุกคนเดินไปยังที่นั่งของตน เด็กผู้หญิงนั่งทางด้านซ้ายของห้อง เด็กผู้ชายนั่งทางด้านขวา มีเตาเหล็กกับหีบสำหรับใส่ฟืนตั้งขวางอยู่กลางห้อง เด็กโตๆ นั่งแถวหลังๆ เด็กขนาดกลางนั่งตอนกลางๆ ส่วนเด็กเล็กๆ นั่งแถวหน้า ม้านั่งทุกตัวมีขนาดเท่ากันหมด เด็กผู้ชายที่ตัวโตๆ แทบจะเอาเข้าสอดเข้าไปใต้โต๊ะไม่ได้ ส่วนเด็กเล็กๆ ก็ทำไม่ถึงพื้น

แอลแมนโซกับไมลส์ เลวิส อยู่ชั้นเล็กที่สุด จึงต้องนั่งแถวหน้าที่สุด และไม่มีโต๊ะเรียนด้วย ต้องนั่งถือหนังสือมูบหไว้ในมือ

แล้วมิสเตอร์คอร์ธสก็เดินไปที่หน้าต่าง ไปเคาะที่หน้าต่าง

พวกเด็กโต ๆ ก็ทำเสียงดังโครมครามอีกทีก็เดินเข้ามาที่ประตู ล้อกันหัวเราะกันเอะอะ แล้วเปิดประตูดังผาง เดินสายอาด ๆ เข้ามา เจ้าบิล ริชชี ตัวใหญ่เบิ้มเป็นหัวหน้า เขาตัวโตสูงใหญ่ เกือบเท่าพ่อของแอลแมนโซ กำหมัดแต่ละข้างก็ใหญ่พอก ๆ กัน กับหมัดของพ่อของแอลแมนโซ เขากระต๊อบเท้าปึงปึงให้หิมะ ร่วงหล่นออกจากรองเท้า แล้วเดินปึง ๆ ไปยังที่นั่งแถวหลังสุด เด็กผู้ชายตัวโคง ๆ อีกสี่คนนั้นทำเสียงให้เอะอะมากที่สุดเท่าที่จะทำได้อย่างเดียวกับหัวใจ

มิสเตอร์คอร์สไม่พูดจาว่าอะไรเลย

ในโรงเรียนนั้น ครูห้ามนั่งชนหยุกหยิก ห้ามพูดจา ชุบชิบกัน ทุกคนจะต้องนั่งเงียบไม่กระตุกกระตึก ตาจับแน่นแน่น อยู่ที่หนังสือเรียน แอลแมนโซกับไมลส์ถือหนังสือยกขึ้นสูง และพยายามจะไม่แกว่งขา ทั้งสองคนรู้สึกเมื่อยขาจนปวด เพราะขาห้อยต่อแต่อยู่บนม้าสูง บางคราวขาข้างหนึ่งบังเอิญ แกว่งเตะขึ้นมาเองโดยที่แอลแมนโซไม่ทันจะระวังตัว เขาต้องพยายามแสร้งทำเป็นว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่กระนั้นก็ยังรู้สึก อยู่ว่ามิสเตอร์คอร์สจับตามองดูอยู่

ที่แถวหลังสุด พวกเจ้าโคงกำลังกระซิบกระซาบคุยกัน แล้วเขาก็ปิดหนังสือเสียงดังสนั่น มิสเตอร์คอร์สพูดขึ้นอย่าง เกรงเครียดว่า

“โปรดอย่าทำเสียงรบกวน”

พวกนั้นหยุดนิ่งไปราวหนึ่งนาทีแล้วก็เริ่มชนอีก เจ้าโคง พวกนี้อยากจะให้มิสเตอร์คอร์สตั้งท่าจะทำโทษพวกเขา ถ้า ทำท่าว่าจะลงมือทำโทษจริงๆ เมื่อไร ทั้งห้าคนนั้นก็ก็จะกระโดด

เข้าไปปทุมซ้อมชกต่อยครุเสียเมื่อนั้น

ในที่สุดชั้นเล็กสุดนี้ก็ถูกครุเรียกให้ออกไปหน้าชั้น แอลแมนโซ่ค่อยๆ ไถลตัวเลื่อนลงมาจากที่นั่ง เดินตรงไปที่โต๊ะครุพร้อมกับไมลส์ มิสเตอร์คอร์สฉวยหนังสือมูลบทของแอลแมนโซ่ไป แล้วอ่านคำต่างๆ ให้เขาสะกดตัว

เมื่อครั้งที่รอแอลยังอยู่ชั้นเล็กอย่างนี้ เมื่อกลับบ้านในตอนเย็น มือมักจะบวมกางเพราะถูกครุตีมือด้วยไม้บรรทัด เพราะรอแอลจำตัวสะกดไม่ได้ แล้วพ่อยังพูดอีกว่า

“รอแอล ถ้าครูเขาตีแกอีกทีละก็ พ่อจะตีแกซ้ำอีก แกจะได้จำแม่นเสียที”

แต่มิสเตอร์คอร์สไม่เคยตีมือเด็กเล็กด้วยไม้บรรทัดเลย เมื่อแอลแมนโซ่สะกดตัวไม่ถูก มิสเตอร์คอร์สพูดว่า

“เวลาหยุดพักเธอต้องนั่งอยู่ในห้องเรียนนี้ แล้วท่องให้จำได้”

เวลาหยุดพัก เด็กผู้หญิงได้ออกไปข้างนอกก่อน ต่างสวมหมวก สวมเสื้อคลุมอย่างเงียบๆ แล้วเดินออกประตูไป ลิบห่านาที่หลังจากนั้น มิสเตอร์คอร์สก็ไปเคาะหน้าต่าง พวกผู้หญิงเข้ามา แขนวนเสื้อแขนหมวกไว้หน้าห้องเรียนที่ตรงทางเดิน กลับมาฉวยหนังสือขึ้นเรียนอีก แล้วเด็กผู้ชายก็ออกไปพักได้ ลิบห่านาที่

ต่างคนต่างวิ่งพรวดพราดออกไป ตะโกนกันเอะอะอยู่ กลางความหนาว พอออกข้างนอกได้ก็บั้นหิมะเป็นก้อนกลมๆ ขว้างกันทีเดียว พวกที่มีล้อเลื่อนก็ตะเกียกตะกายขึ้นไปบนภูเขาฮาร์ดสแครบเบิล ทั้งตัวลงนอนฟังพาบลงบนล้อเลื่อนแล้ว

เล่นไถปฐูตลงมาตามไหลเขาที่สูงชัน ทหคคะเมนหัวปักหัวป้า
ลงมาอยู่ในกองหิมะ บ้างก็วิ่งไล่กัน ปล้ำกัน หรือไม่กี่โกยหิมะ
ไปเที่ยววะปะหน้าเพื่อนกัน ตลอดเวลานี้ก็ร้องตะโกนกันให้ดัง
อีกทีที่ที่สุดที่จะดังได้

เมื่อแอลแมนโซต้องถูกกักให้นั่งอยู่กับที่เวลาที่พวก
ผู้ชายหยุดพักกัน เขาได้รับความอับอายเป็นอย่างยิ่งเพราะ
ต้องนั่งอยู่คนเดียวในหมู่พวกผู้หญิงล้วนๆ

ถึงเวลาเที่ยง ทุกคนได้รับอนุญาตให้เดินไปเดินมา
ในห้องเรียนและพูดคุยกันได้เบาๆ อีไลซาเจนเปิดกระป๋อง
อาหารเอาวางไว้บนโต๊ะเรียน ในนั้นมีขนมปังกับเนย ไข่กรอก
ขนมโดนัท ลูกแอปเปิล และขนมปังลิบทอดไส้หวาน คือ
ไข่แอปเปิลกวนอย่างอ้อร่อยอีกสี่อัน แป้งหนากรอบ มีแอปเปิล
หั่นเรียงเป็นชั้นๆ เคี้ยวแล้วน้ำไหลจ๊อก หวานฉ่ำและหอมด้วย
พอแอลแมนโซรับประทานแป้งกรอบๆ นั้นหมดแล้วเขา
ก็เลียมือ ตีมน้ำในถังด้วยกระบวยที่ลอยอยู่ในถัง ถังนี้ตั้ง
อยู่บนม้านั่งที่อยู่ชิดมุมห้องเรียน แล้วเขาก็สวมหมวกเก็บสวม
เสื้อคลุมชั้นนอกและถุงมือ แล้วก็ออกไปเล่นที่ข้างนอก

พระอาทิตย์ส่องแสงสว่าง ลอยอยู่เกือบกึ่งกลางศีรษะ
หิมะเป็นประกายเงาวับ พวกคนชนพื้นกำลังลงมาจากภูเขา
ฮาร์ตสแครบเบิล บนรถเลื่อนคันใหญ่ๆ นั้นมีซุงกองมาสูง
ชายผู้เป็นเจ้าของนั่งบนกองซุงนั้น แกว่งแล้วขยับๆ และตะโกน
ให้ม้าวิ่ง ม้าก็วิ่งเข่ากระพรวนที่ผูกคอดังกรังกรังมาตลอดทาง
เด็กชายทุกคนพากันวิ่งตะโกนแซ่เข้าไปผูกล้อเลื่อน
คันเล็กของตนเข้ากับรถล้อเลื่อนชนพื้นคันใหญ่นี้ แล้วพวกเด็ก

ที่ไม่มีล้อเลื่อนของตัวมา ก็พากันปีนขึ้นไปนั่งบนกองฟืน

รถล้อเลื่อนขนฟืนนี้แล่นผ่านหน้าโรงเรียนไป แล่นลงไปตามถนนสายยาว ลูกบอลหิมะที่เด็กๆ ปั่นโยนใส่กันปลิวว่อนบนกองฟืนเด็กก็ขึ้นไปปล้ำกัน ผลักกัน จะให้ตกลงไปในกองหิมะหนาๆ ทางเบื้องล่าง แอลแมนโซกับไมลส์ขึ้นไปอยู่บนล้อเลื่อนของไมลส์ ร้องตะโกนเสียงลั่น

เมื่อแล่นลงมาจากโรงเรียนนั้นใช้เวลาไม่ถึงนาที แต่พอจะกลับขึ้นไปก็ต้องใช้เวลานานมาก แรกทีเดียวก็เดินขึ้นไปดี ๆ ต่อมาก็วิ่งเหยาะๆ แล้วตอนหลังถึงกับต้องวิ่งไปหอบไปเพราะกลัวจะไปถึงโรงเรียนช้าเกินเวลา และรู้กันว่ถ้าไปสายมิสเตอร์คอร์สจะตี

โรงเรียนตั้งอยู่อย่างเงียบสงบ ต่างคนต่างไม่อยากจะเข้าไปข้างในเลย แต่จำเป็นจะต้องเข้าไป นักเรียนทุกคนย่องเข้าไปอย่างเงียบกริบ มิสเตอร์คอร์สนั่งอยู่ที่โต๊ะครู เด็กผู้หญิงทุกคนนั่งประจำที่ของตนเรียบร้อยหมดแล้ว แสร้งทำเป็นท่องหนังสือ ทางด้านพวกผู้ชายทุกที่นั่งว่างเปล่า

แอลแมนโซย่องไปที่ม้านั่งข้างหน้าอย่างเงียบที่สุด เขายกหนังสือขึ้นและพยายามจะไม่หายใจให้ดังนัก มิสเตอร์คอร์สไม่พูดว่าอะไรเลย

บิล ริชชี กับเด็กโคงๆ ไม่รู้จักเกรงกลัวอะไรทั้งหมด ทำเสียงดังอีกทีก็ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เดินตึงๆ ไปที่นั่น มิสเตอร์คอร์สคอยให้ทุกคนเงียบหมดแล้วจึงพูดขึ้นว่า

“ฉันจะยอมให้เธอมาสายได้วันหนึ่ง แต่คราวหลังจะทำอย่างนี้อีกไม่ได้เป็นอันขาด”

ทุกคนทราบดีว่าพวกเจ้าโคงจะต้องมาสายอีก มิสเตอร์คอร์ดส์จะทำโทษเขาไม่ได้ เพราะเขาจะรุ่มกันซ้อมมิสเตอร์คอร์ดส์เสียก่อน และนี่แหละเป็นสิ่งที่เจ้าโคงปรารถนานัก และตั้งอกตั้งใจว่าจะทำให้จงได้

ทดลองอ่าน

ตอนคำในฤดูหนาว

อากาศ สงบเงียบและเย็นราวกับน้ำแข็ง เสียงกิ่งไม้แห้งลั่น
เผาเผียะเพราะความหนาว แสงสีเทาฉายนวลขึ้นมาจากหิมะ
แต่มีเงาดำมืดทะมึนอยู่ในป่า เป็นเวลาย่ำค่ำแล้ว แอลแมนโซ
บุกหิมะลงเนินเขาตรงมายังโรงนาของเขา

เขารีบเร่งติดตามรอยแอสผู้ซึ่งเดินตามหลังมิสเตอร์คอร์ส
มา อลิซเดินรวดเร็วตามหลังอีไลซาเจนมาในรอยล้อเลื่อนอีก
รอยหนึ่ง ทุกคนเอาผ้าปิดปากกันความหนาวจึงไม่ได้พูดจากันเลย

หลังคาบ้านที่ทาสีแดงนั้นกลมมนเพราะหิมะคลุมหมด
ที่ชายคาที่มีน้ำแข็งห้อยเป็นสายๆ ข้างหน้าบ้าน มีดแล้ว แต่มี
รอยล้อเลื่อนตัดตรงไปยังโรงนาหลังใหญ่ มีคนโกยหิมะออกเป็น
ทางเดินเล็ก ๆ ตัดตรงไปยังประตูด้านข้าง แลเห็นแสงเทียน
ส่องออกมาจากหน้าต่างครัว

แอลแมนโซยังไม่เข้าไปในบ้าน เขาส่งกระป๋องใส่อาหาร
ให้อลิซ แล้วตนเองเดินตรงไปยังโรงนาพร้อมด้วยรอยแอส

มีโรงนาใหญ่โตมโหฬารอยู่สามโรง ตั้งสกัดอยู่สามด้าน
ของลานกว้างสี่เหลี่ยม ทั้งสามหลังนี้เป็นโรงนาอย่างดีที่สุด
ในเมืองนี้

แอลแมนโซเข้าไปในโรงนาที่เป็นโรงมาก่อน โรงม้านี้
หันหน้าเข้าสู่ตัวบ้าน ตัวโรงยาวถึงหนึ่งร้อยฟุต มีรางใส่อาหาร
ม้าตั้งเป็นแถวอยู่ตรงกลาง ด้านหนึ่งของโรงม้านี้เป็นที่อยู่ของ

บรรดาลูกวัว ถัดออกไปเป็นเล้าไก่อันอบอุ่นแสนสบาย ทางด้านปลายอีกฟากหนึ่งเป็นโรงรถ ซึ่งกว้างขวางพอเก็บรถม้า สองคันกับล้อเลื่อนอีกคันหนึ่ง ทั้งยังมีที่ว่างพอเอาม้าเข้าไปปลดเครื่องบังเหียนในนั้นได้ ม้าจึงออกจากที่นั่นแล้วเดินตรงเข้าไปที่อยู่ของมันได้เลย ไม่ต้องออกไปตากลมหนาวที่ข้างนอกอีก

โรงนาหลังใหญ่ที่ปลูกชิดติดต่อกับโรงม้าอยู่ทางด้านตะวันตกนั้น ตั้งสกัดขวางอยู่ทางทิศตะวันตกของลานบ้าน ในโรงนาหลังใหญ่นี้ตรงกลางมียกพื้นสูง มีประตูใหญ่เปิดไปสู่ทุ่งหญ้า เป็นทางให้เกวียนบรรทุหญ้าแห้งเข้าไปในโรงนี้ได้ บนยกพื้นนี้ด้านหนึ่งเป็นที่สำหรับเก็บหญ้า ยาวถึงห้าสิบลูกกว้างยี่สิบฟุต มีหญ้าแห้งอัดอยู่เต็มแน่น เป็นกองสูงท่วมศีรษะพูนแหลมขึ้นไปจนจดหลังคา

ถัดยกพื้นซึ่งเป็นที่เก็บหญ้าแห้งนี้ไปเป็นคอกวัว กันเป็นช่อง ๆ เฉพาะวัวตัวหนึ่ง ๆ อยู่ มีลิบสี่ช่องด้วยกัน ถัดจากตอนนั้นออกไปก็เป็นห้องสำหรับเก็บเครื่องจักร ถัดนั้นไปเป็นห้องสำหรับเก็บเครื่องมือ ถึงตอนนี้ก็เลี้ยวมุมไปเป็นโรงนาด้านใต้

ในโรงนานี้มีที่เก็บอาหารเลี้ยงสัตว์เป็นห้องใหญ่ แล้วก็ถึงเล้าหมูและคอกลูกวัว แล้วถึงยกพื้นสูง ซึ่งเป็นที่สำหรับนวดข้าว ผัดข้าว ยกพื้นนี้กว้างขวางใหญ่โตกว่ายกพื้นที่ไว้หญ้าแห้งในโรงนาหลังใหญ่เสียอีก และมีเครื่องสีข้าวอยู่ที่นั่นด้วย

เลยยกพื้นของโรงนาทางทิศใต้ขึ้นไปเป็นโรงสำหรับเลี้ยงลูกวัว ต่อจากนั้นเป็นคอกแกะ เท่านั้นทั้งหมดเขตโรงนาทางทิศใต้

รู้ว่าไม้กระดานแน่นหนาสูงถึงสิบสองฟุตกั้นอยู่ทางทิศ ตะวันออกของลานกว้าง โรงนาสามโรงกั้นสามด้าน รั้วกั้นอีก ด้านหนึ่ง ทำให้ลานกว้างนั้นอยู่ในที่ล้อมอันอุ่นหนาฝาคั่ง สายลม และหิมะที่กระพือพัดมาปะทะโรงนาและรั้วนั้นหาอาจที่ลอดเข้าไป ข้างในได้ไม่ ไม่ว่าพายุในฤดูหนาวจะรุนแรงสักเพียงใด หิมะ ในลานกว้างนี้ก็แทบจะไม่เคยสูงเกินสองฟุต เพราะอยู่ในที่ที่ ล้อมกันอย่างดี

เมื่อแอลแมนโซเข้าไปในโรงนา เขามักจะเดินลัดเข้า ทางประตูเล็กผ่านเข้าไปในโรงม៉าก่อนทีเดียวน เขารักม៉ามาก ในโรงนั้นม៉าจะยืนเป็นแถวอยู่ในที่กว้างขวาง สะอาด สบาย แต่ละตัวสะอาด ตัวลีนเป็นมันสีน้ำตาล ขนที่คอและหาง เป็นสีดำมันขลับ ม៉างานที่เฉลี่ยฉลาดทำทางสง่าภาคภูมิใจนี้ ยืนเคียงหัวแหม่ห่างอยู่อย่างสงบเสงี่ยม เจ้าม៉ารุ่น ๆ อายุเพียง สามปีนั้นยืนจมูกข้ามรั้วไปชนกัน ดูเหมือนจะกระซิบคุยกัน จมูกนุ่ม ๆ ของมันหายใจฟูต ๆ ระเบิดตามคอของอีกฝ่ายหนึ่ง บ้างทำเป็นว่าจะกัดเพื่อน เจ้าพวกเพื่อนนั้นก็ส่งเสียงร้องหมุนตัว หินและเตะลมเล่นกัน ม้าตัวแก ๆ หันไปมอง ทำท่าราวกับเป็น คุณยาที่หมันไล่เด็ก ๆ พวกลูกม៉าที่เกิดใหม่ ๆ นั้นก็ตื่นวิ่งกัน พลุกพล่านด้วยขาแข็งที่ยังโง้งแก้งเปาะเปาะของมัน มันเบิ่งชะเง้อ ดูสิ่งต่าง ๆ อย่างสนเท่ห์และงงวย

ม้าทุกตัวรู้จักแอลแมนโซดี มันทำหูชั้น สายตาก็ฉายแสง อ่อนโยนเมื่อแลเห็นเขา เจ้าพวกอายุสามขวบรีบเข้ามาหา ยืน คีระระออกมาจูบเขา จมูกของมันคายเพราะมีขนแข็ง ๆ สอง สามเส้น แต่ตัวจมูกเองแล้วนุ่มเหมือนกำมะหยี่ บนหน้าผาก

ก็มีขนสั้น ๆ ละเอียดและเรียบเป็นมันเหมือนไหม คอของมัน ตั้งและโค้งอย่างภาคภูมิ ทั้งแข็งแรง ชิ่งชิ่ง และอวบกลม ผม สีดำปรกลงมาเป็นชายครุยหนา จะลองเอามือสอดเข้าไปในความอบอุ่นของขนคอของมันนี่ไปลูบคออันกลมกลิ้งของมัน เล่นบ้างก็ได้

แต่แอลแมนโซ่ไม่กล้าทำเช่นนั้นเลย เขาถูกห้ามแต่ต้อง ลุกม้าอายุสามขวบที่แสนสวยเหล่านี้ เขาจะเข้าไปในคอกของมัน ก็ไม่ได้ แม้แต่จะไปทำความสะอาดในคอกก็ไม่ได้ เขามีอายุ เพียงแปดขวบเท่านั้น พ่อจึงไม่ยอมให้ไปยุ่งเกี่ยวกับม้าหนุ่ม ๆ หรือลูกม้าเล็ก ๆ พ่อยังไม่ไว้ใจเขา เพราะลูกม้าและม้าหนุ่ม ๆ ที่ยังไม่ได้ฝึกหัดจะเสียนิสัยได้ง่ายอย่างที่สุด

เด็กที่ยังไม่รู้เท่าถึงการฉ้อโกงจะทำให้ม้าเล็ก ๆ ตื่นกลัว หรือไม่อาจจะไปล้อมันหรือตีมัน ถ้าทำเช่นนั้นก็เท่ากับทำลายม้า เพราะมันจะเริ่มหัดกัดหรือเตะหรือเกลียดคนเรื่อยไปจนเคยตัว ติดเป็นนิสัย จะฝึกหัดมันอย่างไร มันก็จะไม่กลับเป็นม้าที่ดี ไปได้อีกเลย

แอลแมนโซ่รู้อะไร ๆ ดีแล้ว เขาจะไม่ทำให้ม้าตื่นหรือรังแก ม้าสวย ๆ เหล่านั้นเลย เขาจะเป็นคนสงบเสียงมเรียบร้อย จะอ่อนโยนและอดทน เขาจะไม่ทำให้ม้าตกใจ ไม่ตะโกนอีกทีก็ ถึงแม้ว่าม้าจะเหยียบเท้าเขา เขาก็จะไม่ร้องเอะอะ แต่พ่อไม่ยอม เชื่อ ไม่ไว้ใจเขาเสียเลย

ดังนั้นแอลแมนโซ่จึงได้แต่มองดูม้าสามขวบที่ร่าเริงนั้น อย่างกระหาย เขาเพียงแต่แตะที่จมูกนุ่ม ๆ เป็นกำมะหยี่ของมัน แล้วก็ต้องรีบผละจากมันไปโดยเร็ว ไปหยิบเสื้อคลุมกันเปื้อน